

Księga Rut

Wprowadzenie

Tytuł

Księga Rut z jednej strony przyjmuje formę dodatku do Księgi Sędziów, ale jednocześnie jest wprowadzeniem do następujących po niej dwóch ksiąg historycznych – Pierwszej i Drugiej Księgi Samuela. Nazwa księgi pochodzi od imienia bohaterki, której historia została opisana w jej treści. Imiona pochodzenia hebrajskiego miały swoje znaczenia. Jednak na przestrzeni czasu te prawdziwe znaczenia zostały utracone. Współcześni czytelnicy przekładów Biblii nie znają prawdziwych znaczeń imion w niej podanych. Jednym z powodów może być fakt, że tłumacze i osoby zajmujące się przekładami Biblii z języków oryginalnych dokonywały po prostu transliteracji imion hebrajskich bez podejmowania jakichkolwiek prób ich wyjaśnienia.

Rut była Moabitką, a więc naturalnie jej imię nie było hebrajskim imieniem. Pochodzenie oraz znaczenie jej imienia nie są pewne. Niektórzy bibliści przypuszczają, że może być powiązane z czasownikiem „ra’ah”, który można przetłumaczyć jako „przebywać z”, co odnosząc do osoby, może po prostu oznaczać „przyjaciela” lub ogólnie „przyjaźń”.

Księga Rut nie opisuje nam miłości romantycznej, lecz historię, pełnej czci, miłości młodej wdowy do swojej teściowej (matki swojego zmarłego męża). Miłość opisana w charakterze Rut jest najczystsza, najbardziej bezinteresowna i nadzwyczajnie pocziwa. Pomimo swojego pochodzenia, Rut przyjęła wiarę Noemi jako jej własną, co zostało nagrodzone małżeństwem z Żydowskim szlachcicem – Boazem, przez którego stała się przodkinią Dawida, a także, finalnie, Jezusa Chrystusa.

Treść

Księga zawiera opowieść historyczną oraz narrację epicką, gdzie określenie „epicka” należy rozpatrywać odwołując się do naszej kreatywnej wyobraźni i emocji, które niesie treść, a nie tak jak zwykle rozumiemy słowo to słowo odnosząc je głównie do faktów i opisu wydarzeń. Narracja epicka w księdze zazwyczaj przyjmuje formę poetycką. Cechą charakterystyczną poezji hebrajskiej jest to, że system wersyfikacji opiera się raczej na paralelizmie myśli, treści, niż na dokładności metrum i rymach. Ta cecha pojawia się również, choć w mniejszym stopniu, także w hebrajskiej prozie. Na tej podstawie możemy przyjąć, że w języku hebrajskim, klasyfikacja literatury zależy bardziej na naturze treści opisywanych niż na formie ich ekspresji (przedstawienia). Hebrajska epika to porcje narodowej historii umieszczone w odpowiednich miejscach opowieści. Rozpatrywanie Biblii jako formę literatury, wymaga od nas rozpoznania różnych form narracji stosowanych przez pisarzy biblijnych.

Głównym celem Księgi Rut jest przekazać informację dotyczącą bliskich przodków Dawida, największego z królów Izraela, tego w którego linii miał przyjść Mesjasz – Jezus Chrystus, który ma stać się ostatecznym władcą królestwa Izraela, według ducha, przywódcą wiecznej teokracji. Chrystus wspominając o swoim królestwie, mówił o królestwie niebios, aby odróżnić je od królestw tego świata. Księga Rut zapewnia nam pocieszające nawiązanie do natchnionej narracji królestwa, które zostało ustanowione przez Chrystusa.

Jednocześnie historia Rut przedstawia nam najbardziej zachęcający obraz błogosławieństw płynących z idealnego domu rodzinnego. Jako ludzkość otrzymaliśmy dwie instytucje, jeszcze przed upadkiem

człowieka – Sabat oraz rodzinę¹. Rodzina została ustanowiona przez samego Boga szóstego dnia pierwszego ustanowionego tygodnia, a Sabat - siódmego dnia tego samego tygodnia. Sabat nie jest żydowski, gdyż sam Stwórca powiedział: „Sabat jest ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla sabatu.” (Ew. Marka 2:27). Zarówno Sabat jak i rodzina stały się szczególnymi obiektami ataków Szatana.

Relacje pomiędzy teściową i synową, dla wielu osób, są powodem do żartów. Lecz tak nie jest w przypadku Rut i jej teściowej, Noemi. Po 10-letnim pobycie w krainie Moabu, Noemi, której mąż oraz dwóch synów zmarli, dowiedziała się, że w Judzie ponownie zapanował stan obfitości, więc postanowiła powrócić. Rut, z oddaniem, które mogło zadziwić prawie tak samo mocno Noemi, jak i nią samą, zerwała wszelkie więzi z najbliższymi i krewnymi, aby towarzyszyć swojej teściowej. Z ostatnim spojrzeniem na żyzne pola jej ojczyzny, Moabu i z żarliwym wyznaniem zwróciła się do Noemi, „lud twój - lud mój, a Bóg twój - Bóg mój”. Rut weszła do obcej dla niej krainy, jednak zjednoczona z prawdziwym ludem Bożym, stała się wierną wyznawczynią Boga niebios. Poprzez swoje oddanie w stosunku do teściowej, stała się jednym z przodków Dawida, uwielbianego psalmisty Izraela; Salomona, najmądrzejszego z synów ludzkich; Zorobabela, drugiego (późniejszego) Mojżesza oraz ostatecznie Mesjasza, syna Dawida. Na koniec należy podkreślić to, że jej historia jest nasycona znakomitymi przykładami wiary, pobożności, pokory, pracowitości oraz kochającej życzliwości ukazanych w zwyczajnych okolicznościach życia.

W historii Rut znajdujemy nie tylko urzekający klejnot literatury hebrajskiej, ale również ważny komentarz do części genealogii Chrystusa (zob. Ew. Mat. 1:4-6).

Poprzez studiowanie tej opowieści Izrael powinien być zostać przygotowany, mając właściwe zrozumienie Bożego planu zbawienia ludzi z każdego narodu. Ludzi, którzy postąpiliby tak samo jak Rut Moabitka – akceptując Boga, którego charakter zostałby im objawiony przez Jego sługi (takie jak Noemi – przyp. tłum.). Bożym planem było to, aby wielu ludzi, których charakter zostanie w taki sposób przemieniony, mogło być przygotowanymi, każdy z osobna, do stania się obywatelami wiecznego królestwa Chrystusa.

¹ w j. angielskim występuje tutaj słowo „home”, czyli dom, ale z kontekstu wynika, że chodzi o rodzinę, której fundamentem jest małżeństwo, które Stwórca ustanowił szóstego dnia stworzenia.